

Brieven van Robert Crosbie – In het Begin

[Deze brieven over doel, werk en streven van de G.L.T. zijn oorspronkelijk verschenen in *The Friendly Philosopher* (Los Angeles, The Theosophy Company, 1945, p.363-415).]

X

INDIEN WE ZOUDEN WACHTEN tot we heiligen waren, zouden we dan ooit beginnen? De *Gita* zegt: “Draag *al* uw daden, goede evenzeer als slechte, aan mij op.” We moeten onszelf geven zoals we *zijn*, niet zoals we graag zouden willen zijn, anders zouden we nooit kunnen worden zoals de Meesters zijn. Het feit dat we sommige van onze daden als slecht erkennen, betekent dat we ze vroeg of laat zullen opgeven. Dit moet zo zijn als ons streven erop is gericht trouw te zijn aan Hen. Terwijl we dus alles doen wat mogelijk is om naar ons beste inzicht de weg veilig en vrij te maken, kunnen we met kracht en stoutmoedigheid voorwaarts gaan, omdat het pad evenzeer het Hunne is als het onze. We mogen dan af en toe twifelen, maar dit komt uit persoonlijke onzekerheid voort, uit de angst voor een of ander gevolg. We moeten begrijpen dat wat er ook komt dit voor ons een noodzakelijke situatie is die doorgemaakt moet worden teneinde meer en beter werk voor Hen te doen.

En we worden geholpen en op de *juiste* wijze, namelijk de wijze die onze aard nodig heeft – niet noodzakelijk volgens wat wij menen dat de geschikte wijze zou zijn. Als we zeker waren dat Zij klaar zouden staan om ons uit de kuilen te trekken waarin we door onvoorzichtigheid terecht zijn gekomen, of die we door nalatigheid in het verleden mogelijk hebben gemaakt, hoe zouden we dan ooit het juiste onderscheidingsvermogen en het juiste handelen leren? “Ondankbaarheid behoort niet tot onze ondeugden”. Dit hebben Zij gezegd en dit wordt nagekomen. We kunnen er zeker van zijn dat het allerbeste dat voor ons gedaan kan worden, voortdurend gedaan is en gedaan wordt. We moeten de weg naar Hen vinden door *dienstbaarheid*. Kritiek van anderen kan al of niet goed worden opgevat. We moeten liever oordelen naar de verkregen resultaten, dan naar iemands mening en die methoden gebruiken die tot de gewenste resultaten leiden. ‘Oudgedienden’ zullen uiteraard kritiek uiten omdat zij in veel gevallen de geest van het werk verloren hebben. Zij tasten over het algemeen in het duister, zowel wat betreft Theosofie als de theosofische organisaties, zodat eenvoudige loyaliteit en toewijding aan de Boodschap en de Boodschapper voor hen moeilijk te begrijpen zijn. We zullen blij zijn als we alleen al hun morele

steun krijgen en hun kritiek zal ons helpen om herhaling van de fouten uit het verleden te vermijden. De 'oudgedienden' beseffen niet dat *zij* meer dan alle nieuwelingen in de Theosofie aanpassingen nodig hebben. De beste manier om beide groepen van denken zowel als onszelf te helpen, is vast te houden aan beginselen en aan iedereen zelf de toepassing over te laten. De 'onzin' die al deze organisaties en leiders verspreiden, en de aanspraken die ten gunste van hen worden gemaakt, bewijzen des te meer van welk vitaal belang het is dat de ware Leraren en de ware Lering in ondubbelzinnige bewoordingen naar voren dienen te worden gebracht.

Momenteel is er een psychische golf werkzaam en het zal veel moeite kosten welke beweging ook in de juiste richting te houden. Voor zover het onszelf betreft, zal dit leiden tot een toename aan energie waardoor onze kracht vermeerderd. Zonder deze belemmeringen en kansen zouden we mogelijk terugvallen in het vertrouwen dat we stellen in onze huidige verworvenheden en verkregen resultaten en daardoor niet verder gaan. We moeten te allen tijde denken aan anderen en aan de toekomst. Indien anderen niet worden geholpen en getraind om vat te krijgen op en hun deel te doen van het werk en de verantwoordelijkheden die daarbij horen, dan zou het Werk, indien ons iets overkwam, eronder lijden. Alleen studie en voorbereiding zullen beginners geschikt maken om Theosofie door te geven. Bij onze pogingen hen te helpen, is het van belang hun eigen initiatief zoveel mogelijk aan te moedigen, en wanneer en waar nodig voorstellen te doen en aan te passen.

In al ons openbare werk moeten we, in het begin, het midden en het eind, vasthouden aan de Drie Grondstellingen van *De Geheime leer* – want daarop is de hele wijsbegeerte gebaseerd en tenzij men daarin goed is onderlegd, kan geen werkelijke vooruitgang worden geboekt. Het eerste punt dat in elke uiteenzetting van de Theosofie duidelijk moet worden gemaakt, is de *onmogelijkheid* van de gebruikelijke opvatting van een persoonlijke of afgescheiden God en het belang het ZELF te realiseren als alles, in alles. Vervolgens de Wet van Periodiciteit, Cycli of Karma, in al haar toepassingen als "s werelds eeuwige wegen". Dit laat door analogie Reïncarnatie zien en eveneens de opeenvolgende wederbelichamingen van zonnestelsels, planeten en iedere vorm van materie. Dit leidt vanzelfsprekend tot de beschouwing van 'de Universele Alziel', de collectieve intelligentie in elk zonnestelsel, zowel als in allemaal samen – want alle zijn met elkaar verbonden, 'tot aan het kleinst denkbare atoom toe' en wat één ervan raakt, raakt allen – Ego's klein en groot, zowel als Ego's in wording. Dit betekent alomtegenwoordige Eenheid, interactie tussen alle wezens, en individuele verantwoordelijkheid.

Het zou goed zijn bij elke studiekلاس mee te delen wat het doel van de bijeenkomst is; om vrijwilligers in hun eigen woorden hun begrip van de Drie Grondstellingen te laten meedelen. We moeten uitnodigen tot vragen en ze dienen in alle vrijheid te kunnen worden gesteld daar het de bedoeling

is dat studenten, zelfs beginners, voor zichzelf leren formuleren. Slechts zo kunnen zij tot een juist begrip komen en voor zichzelf de gelegenheid scheppen waarin zij anderen het best kunnen helpen, zoals zij werden geholpen. In de klas gewijd aan de *Oceaan van Theosofie* zijn de Drie Grondstellingen de achtergrond van het hele werk. Hoofdstuk na hoofdstuk kunnen via vraag en antwoord de toepassingen naar voren worden gebracht en de onderlinge samenhang van de hele wijsbegeerte duidelijk worden gemaakt. Individuele studenten die wensen te leren, moeten vragen stellen en die beantwoorden in termen van de wijsbegeerte zelf. Het zal best moeilijk zijn om velen het belang te doen inzien van deze aanhoudende herhaling, maar het is wezenlijk voor alle ware vooruitgang.

Onvermijdelijk zullen we de aandacht trekken van hen die vijandig staan tegenover alles wat we aan theosofisch werk ondernemen alsook de aandacht van hen die verlangen te leren wat zuivere Theosofie is. Welnu, het vereist tijd dit alles te overwinnen, maar de tijd slokt mensen, eeuwen en werelden op – evenzeer als sommige geesteshoudingen. We weten dat een poging als de onze nodig is, en we weten dat wat we aanbieden eeuwige Waarheid zelf is waarvan de uitwerkingen voor altijd zullen voortduren. We zijn blij als mensen zich [als aangeslotene] laten ‘registreren’, blij voor hen en blij terwille van de wereld, maar niet als ware het een gunst aan *ons*. We kunnen ons erover verheugen dat zij die geïnteresseerd zijn hun ware belang kunnen inzien en zich aansluiten bij de helpers van de mensheid. Er is veel verkeerd, veel dwaling, onjuist begrip en dit alles moeten we waar we het vinden, erkennen, er lering uit trekken, en zo de valkuilen vermijden waarin zovelen zijn gestruikeld. We moeten ons niets aantrekken van wat er over iemand van ons persoonlijk wordt gezegd, al zullen we dat het hoofd moeten bieden zodat de G.L.T. door niets daarvan wordt aangetast. Alle aanvallen op de Theosofie en het theosofische werk werden niet gericht op de wijsbegeerte of op de Doelstellingen van het theosofische werk, maar op degenen die op de voorgrond traden en die beschouwd werden als de leiders van de Beweging. We zullen hierop zoveel mogelijk anticiperen door onszelf op de achtergrond te houden zodat, mochten er aanvallen komen, wat niet onwaarschijnlijk is, deze het werk zo min mogelijk zullen beïnvloeden. De weg die we voor onszelf hebben uitgestippeld, belooft alle bijzondere obstakels voor ons werk te voorkomen. H.P.B. en Judge waren pioniers en velen van de theosofisch ‘verlichten’ (!) hebben getracht Hen te kleineren. De hele menigte ‘opvolgers’ moeten ofwel de Leraren kleineren of de aandacht op Hen vestigen. In het laatste geval delven de ‘opvolgers’ het onderspit; wat zij hebben gedaan en nog doen spreekt voor zichzelf. Welnu, de mensen kunnen kiezen tussen ons werk, dat de aandacht richt op de Boodschappers en Hun Boodschap, en het werk van hen die de aandacht op zichzelf vestigen door zichzelf op te trekken met behulp van wat de Boodschappers voor de wereld hebben achtergelaten. Indien de wereld afhankelijk zou zijn van deze ‘oudgedienden’ voor wat betreft de zuivere en eenvoudige Theosofie, wat

voor kans zou de wereld dan hebben?

De Beweging door H.B.P. en Judge begonnen, heeft vele veranderingen ondergaan; veranderingen die onvermijdelijk waren in een periode van overgang en te midden van mensen van wie de erfelijkheid en opleiding een juiste waardering en toepassing in de weg staan. Maar uit al deze verwarringen moet de kern komen van dat grootse lichaam waarvan Zij, vanaf het allereerste begin, de vorming op het oog hadden. Wij werken slechts om die grootse doelstellingen te versnellen. Wie of wat kan dit beletten hoezeer ook mag worden getracht het te verhinderen?

Het is vreemd dat zovelen die de Theosofie hebben bestudeerd er niet in slagen haar te begrijpen en toe te passen, maar er steeds weer in slagen haar te typeren en een oordeel te vellen. Hun belangstelling blijft beperkt tot de verering of de veroordeling van personen.

XI

De juiste wijze om zaken te bezien wordt in de Theosofie duidelijk gemaakt. Ieder dient zijn eigen aard te bestuderen, te kennen en te beheersen, indien hij onderscheidingsvermogen wil verwerven – en de bekwaamheid om anderen te helpen. Ieder moet de wijsbegeerte oppakken en *toepassen*, wanneer geconfronteerd met alle fouten en handelingen die, hoewel zij de taak bemoeilijken, toch de middelen zijn geweest om juist dat nodige onderscheidingsvermogen te ontwikkelen. Onze fouten kunnen worden omgezet in verdiensten, aangezien onze 'plaatsvervangende boetedoening' ons de weg heeft getoond. We zullen de tijd nemen om na te denken over wat we zullen zeggen en hoe. Men raakt over veranderlijkheid en besluiteloosheid heen naarmate men de tijd neemt zaken ten volle te overdenken, voordat men handelt of beloften doet. Men zal dan studeren om datgene te doen wat men zich heeft voorgenomen te doen. Deze zorgvuldigheid zal het ware zelfvertrouwen doen toenemen en het vertrouwen dat anderen in hem stellen. Alleen als volledig vertrouwen verworven is kunnen mensen met zichzelf en onder elkaar worden geholpen. De Meesters moeten werken met hen die willen werken en zoals Zij kunnen en dit is op iedereen van toepassing. Sommigen geven H.P.B. en Judge de schuld voor de fouten gemaakt door degenen die een leidende rol in de Beweging hebben gespeeld, zoals leerlingen hun eigen fiasco's op de schouders van hun Leraar leggen. Dit alles komt voort uit een gebrek aan onderscheidingsvermogen, uit het falen van de kant van leiders en volgelingen bij de *toepassing* van wat H.P.B. en Judge onderwezen. De aan u geschreven brieven zijn het resultaat van waarneming, ervaring, studie en toepassing van de wijsbegeerte van de Theosofie en moeten als zodanig nuttig zijn voor anderen in vergelijkbare gevallen met die van uzelf. En dat geldt ook voor de uitkomsten van uw eigen inspanningen en die van alle andere oprechte studenten.

Het Westerse denken neigt ertoe in louter literaire vormen en fraaie zinnen de maatstaf voor beoordeling te zien. In het algemeen begrijpen mensen niet de *betekenis* van wat is geschreven, op dezelfde wijze waarop zij niet de *waarde* uit hun ervaringen benutten. Ze maken alleen maar oppervlakkige conclusies en toepassingen. Zo hebben ze maar een gering vermogen om de wijsbegeerte in het dagelijks leven toe te passen en zien er ook de praktische waarde niet van in. Ze moeten worden geholpen om de grondbeginselen in zich op te nemen, als ze juiste waarderingen en toepassingen willen gaan verwezenlijken. Ieder moet zijn eigen fouten in deze zowel als in andere opzichten uitroeien – niet de fouten van anderen. Totdat studenten zich met deze richtlijnen ernstig aan het werk zetten, kunnen zij zekerheid noch geluk vinden. Theosofie en de toepassing ervan gaan samen, wil er ware vooruitgang worden gemaakt. Het is niet aan ons om te zeggen: “Doe dit” of “Doe dat niet”. Het is aan ons om Theosofie en de individuele toepassing ervan naar voren te brengen en iedere studerende, iedere onderzoeker zijn eigen beslissingen te laten nemen. Mensen raken steeds in moeilijke situaties door het volgen van ‘adviezen’, in plaats van hun eigen onderscheidingsvermogen aan te wenden, en dan geven ze stevast de ‘adviseur’ de schuld wanneer de zaken niet volgens hun verwachtingen verlopen.

Is het niet vreemd dat eenvoudige uiteenzettingen niet worden begrepen? Dat oppervlakkige belangen worden beschouwd als juiste toepassingen? De meeste mensen denken dat ze, wanneer ze een uiteenzetting hebben gehoord, deze nu ook kennen. Dit alles komt voor rekening van onze moderne opvoedingsmethoden waarin ziel en denkvermogen als louter opnameapparaten worden beschouwd. “Onder duizenden stervelingen streeft er wellicht slechts één naar vervolmaking”. Zo zal er onder de velen die wellicht belangstelling hebben in de Theosofie – de wijsbegeerte van de vervolmaakbaarheid van de mens – hier en daar één zijn die mogelijk wakker wordt. Daarin ligt onze hoop. En zelfs bij hen die voldoende geïnteresseerd zijn om alleen maar te luisteren of met aandacht te lezen, kan er zich iets van een neiging gaan vertonen die zich te zijner tijd kan ontwikkelen. Als we op alle geschikte manieren, en met alle middelen die ons ter beschikking staan, blijven proberen dan zal er iets voortkomen uit dergelijke wederzijdse inspanningen.

De fundamentele verklaringen van de Leraren zijn axioma's die toegepast moeten worden. Tegelijkertijd zijn zij vervlochten met een wijze van redeneren die de gewone manier van denken zou kunnen beïnvloeden. Wetenschap, psychologie en alle pogingen die daarop zijn gebaseerd, falen – en wel om geen andere reden dan dat zij niet aannemen of erkennen dat volledige en ware kennis bestaat. Als de Westerse Wetenschap en Psychologie met hun nauwgezette inspanningen zouden doorgaan in het licht van de Theosofie, dan zou de geestelijke en intellectuele duisternis van de

wereld spoedig worden overwonnen en een beschaving tot stand worden gebracht die een werkelijk fysiek leven het best tot uitdrukking zou brengen. Wat verhindert dit? Intellectuele hoogmoed tezamen met de beklemmende uitwerking van onjuiste religieuze opvattingen. Indien het idee wordt gekoesterd dat er slechts één leven op aarde is, dan wordt alle kennis van de mens en van de tijdsperiode beperkt tot een klein en eng gebied. Maar als men het idee begrijpt van opeenvolgende levens op aarde – alle door Karma geregeld – dan krijgt de kennis een ruimer bereik en brengt dit de mens tot de opvatting dat alle vermogens van elke soort uitgaan van het Allerhoogste, het Zelf van alle schepselen; dat hij zelf in werkelijkheid een geestelijk wezen is en als zodanig moet denken en handelen.

We zijn misschien niet in staat alles wat tot de axioma's en de redenering van de wijsbegeerte behoort, zo volledig toe te passen als wij en anderen wel zouden wensen, maar wat dan nog? We kunnen toepassen wat mogelijk is en al hetgeen mogelijk is voor ons, en tijdens die toepassing ontstaan meer begrip en vaardigheid. Ieder moet *zijn* weg vinden. Woorden kunnen die niet aanduiden en toch *is* er een weg voor iedereen. De meeste problemen ontstaan omdat we proberen alles te zien, te horen en 'uit te denken', in plaats van toe te passen wat we *wél* zien. Alle bekwaamheid komt zeer geleidelijk, onmerkbaar – wordt eerder gevoeld, begrepen, beseft, dan waargenomen in de gewone zin van het woord. Hier is er voor veel van de studenten nog niet voldoende bekendheid met de wijsbegeerte zelf om genoeg vertrouwen te hebben het werk ter hand te nemen en voort te zetten. Wanneer ik eens een toespeling maak op mijn naderend heengaan, brengt dat verbijstering teweeg omdat ze zich verbeelden dat de Theosofie dood zal zijn als ik er niet meer ben: toch zouden ze geleerd moeten hebben dat niemand Theosofie is en dat de besten nog maar doorgevers zijn; dat ook zij, daar zij ontvangen hebben, aan het werk zouden moeten gaan om evenveel voor anderen te doen en op hun beurt doorgevers te worden.

41 Aangeslotenen bij de G.L.T.! Als 25 daarvan blijken 'goed materiaal' te zijn, zal de inspanning dan niet bewijzen alles waard te zijn wat het gekost heeft? 'Goed materiaal' betekent dan evenzovele Strijders voor het terugbrengen van de Theosofische Beweging naar haar oorspronkelijke richtlijnen. Vele duizenden zijn er nodig, maar naarmate het lichaam groeit, zorgt het voor zichzelf. De strijd zal fel zijn – wanneer we er voor komen te staan en de uitslag niet kennen – maar deze strijd is de onze, anders zou hij niet op onze weg komen. We zullen aanvaarden wat komt en zullen alles wat we zijn en hebben aan de gemeenschappelijke zaak geven, wetende dat we niet voor onszelf, maar voor allen strijden. Meer kunnen we niet doen en minder mogen we niet doen krachtens de Wet van Broederschap. Vandaag één jaar geleden begonnen we deze strijd en dus brengt dit voor ons uiteraard een terugblikken met zich mee. Dingen die voorbij zijn, zijn altijd makkelijker dan dingen van het moment, of dan het onbekende dat nog moet komen.

Het verleden kan worden beoordeeld naar het betrekkelijke belang ervan, want dat betekent nu het dieptepunt van de golf van vooruitgang, terwijl het heden en de toekomst het hoogtepunt ervan vertegenwoordigen en de tegenstand die gevoeld of gevreesd wordt. En toch bracht – als we in onze herinnering teruggaan – het verleden, toen *dat* zowel heden als toekomst was, precies zulke verstoringen waarvan we nu inzien dat zij verlies van energie waren. In de geschriften van de Leraren is er niets anders dan bemoediging. Het is het diepe gevoel van de kloof tussen onze idealen en het bereiken ervan, die de persoonlijke opvattingen ontmoedigen. Als we ‘onzelf’ in deze persoonlijke opvattingen verwickelen zullen we ons moedeloos voelen – net als *Arjuna*. In werkelijkheid zouden we meer bemoediging dan ooit moeten voelen, want het afgelopen jaar heeft een succes gebracht, groter dan we toen gezien de omstandigheden hadden durven hopen.

We zijn allen schakels in de grote keten van de Theosofische Beweging. Wat de één beïnvloedt, beïnvloedt tot op zekere hoogte allen. Ieder die probeert anderen werkelijk te helpen, plaatst zichzelf in een toestand waar hij de reacties daarop moet aanvaarden. Het Karma van de oorspronkelijke theosophical society is dat van H.P.B. en Judge, dat zij reeds van tevoren in grote lijnen kenden. Het is ook ons Karma en dat van alle andere Theosofen. Zij zijn het die de eerste poging tot verspreiding van de Theosofie hebben gedaan; sindsdien is er in dit opzicht veel gedaan en door vele studenten. Maar de toepassing ervan is niet zo algemeen verbreid geweest als wel had kunnen zijn. Voor de reacties veroorzaakt door de verspreiding van de Theosofie en van het verkeerd toepassen of het niet-toepassen door studenten zal worden zorg gedragen wanneer Zij terugkomen. Wij en alle andere waarachtige studenten zijn met de Grote Loge verbonden door aspiratie, door dienstbaarheid, door het zo nauwgezet mogelijk navolgen van het programma van de Meesters. Alle oprechte studenten worden door een ‘onzichtbare begeleiding’ omringd, zolang hun blik op het Doel is gericht en zij trouw blijven aan het programma van de Meesters. De Meesters bevorderen, beteugelen noch belemmeren vrijwillige actie. Dat te doen, zou waar Zelf-vertrouwen verhinderen. Daarom denken sommigen wellicht dat de Meesters hen hebben verlaten, of hen niet zien noch horen; maar dit is de meest verkeerde opvatting die er is. Het kleineert Hen en suggereert dat Zij onwetend en ondankbaar zijn. Zij hebben duidelijk gesproken van Hun nabijheid tot allen die “proberen en blijven proberen.”

Robert Crosbie

